

merament descriptiu la potència del que ben aviat serà un canal directe d'introspecció i d'autoconeixement. Heus ací un dels terrers pels quals ha circulat i circula la poesia vayrediana: la voluntat de compenetració amb la natura, això és, la construcció d'una via de fusió entre el paisatge interior i el paisatge exterior. Des d'aquesta arrel fonda, després, s'obre el món.

Dues cases amigues

Ricard Creus

Una casa es troba enfilada entre conreus i fagedes
sobre replans de feixes gemmades, custodiada
per les dues plàcides ermites del Corb:
Sant Miquel, altiu sobre una tossa,
ben bastit de pedres nobles, mentre Sant Martí
s'amaga humil entre verds i remors d'aigua,
submergit en l'encant somniós dels somnis.
L'Antiga és la casa, entre pomerars que vénen d'antany,
on una vegada en néixer una poma va ser gravada
amb el bell nom de Montserrat
quan Montserrat era una nena i
el gravador el seu pare... Han passat anys, però L'Antiga
continua entre cedres bella i viva i amb nous porxos
que el bon gust fa que semblin de sempre,
i de la casa s'obre una gran terrassa abocada
a l'escalonat de replans i carenes, una trama de perfils
que davallen i s'enfilen Alta Garrotxa amunt
per albirar el noble Canigó que senyoreja, fet cor
de totes les terres catalanes que temps fa només en feien una i
que l'estimat poeta cantà i en un llibre ens ho recorda.
L'altra casa, també bellament encimbellada sobre
un esglaonat de feixes de flors i d'hortalisses conreades talment com flors,
és el Mas Perxés d'Agullana, amb terrassa i bancals que davallen
cap a la plana empordanesa fins a besar el mar Mediterrani, on diuen
que temps era temps tots els peixos nedaven amb la senyera al llom.
Mas Perxés es troba camí de la ratlla de França i, com s'escau pel lloc,
té alta torre de guaita, tothom el coneix pels fets històrics i, ves,
té nafres de guerra que la Maria Perxés amorosament sutura, i
la pairalia torna a florir gentil i la capella ja torna a ser capella.
La Maria Perxés d'Agullana i la Montserrat Vayreda de L'Antiga són
dues amigues que sense proposar-s'ho han agermanat els dos casals,
casals que mentre l'un esguarda els Pirineus l'altre endevina allà lluny
la ratlla blava de la Mediterrània, i fan que ens mostrin completa
la nostra terra, el món estimat que abracem i que ens abraça.

El Perer del Corb, juliol-agost 2003

Homenatge

Núria Esponellà

De tu només conservo la flor de tot record:
paraules escaients, el cor als ulls que escriuen
l'èxtasi de la llum a l'Empordà del nord.

Et veig falcant la veu amb el to dels qui viuen
per escoltar i sentir i estimar sens destorb,
transformant dies amargs en dies que somriuen.

Fa un mes o tres o vint? O potser ni tan sols,
eres present com ara, poeta d'una terra
que camina de pressa, vestida d'òxid dolç,
i es desborda dels límits que un fals progrés esguerra.

Qui sabrà mantenir el teu gest generós?
Present com ara ets,
tu, mestressa dels mots,
ens segueixes parlant a través de la veu
que l'infinnit segella.

MIQUEL DURAN

